

Rekonstrukce obličeje podle lebky je technika, kterou lze reprodukovat původní vzhled jedince, avšak vytvoření naprosto přesné podoby je v současné době nemožné. Rekonstrukce je využívána při archeologickém výzkumu nebo při vyšetřování forenzních případů. Metody rekonstrukce obličeje můžeme dělit na morfoskopické, morfometrické, kombinované a lze je využít při manuálním a počítačovém způsobu rekonstrukce při tvorbě dvojrozměrných a trojrozměrných modelů. U každé z těchto metod lze hodnotit přesnost a spolehlivost pomocí kvantitativních a kvalitativních metod. Spolehlivost a přesnost rekonstrukce by měla být zvážena i z pohledu percepce obličeje. Lidský obličej je vnímán holisticko-analytickým způsobem, jehož základem je vypočítávání distančních rozdílů mezi znaky. Rekonstrukce obličeje je založená na rozpoznávání známých obličejů, ty jsou vnímány na základě vnitřních znaků, jejich vnímání není ovlivněno změnou úhlu pohledu nebo výrazu. Neznámé obličeje jsou vnímány pomocí vnějších znaků. Obličeje s výrazným obličejovým znakem jsou rozpoznávány rychleji. Obličejové znaky lze seřadit podle velikosti jejich vlivu na rozpoznání obličeje, čím je znak větší, tím větší má vliv. Od největšího a nejdůležitějšího je lze seřadit: obrys obličeje, horní část obličeje, oči s obočím, ústa, nos. Tato práce shrnuje hodnocení Manchesterskou metodou s využitím počítačového modelovacího programu a haptickou technologií a hodnotí přesnost obličejových znaků v závislosti na jejich percepci.